Ancheta sportul

La ce cote și cum se poate ridica BASCHETUL ROMÂNESC?

SĂ NU SE UITE CĂ BASCHETUL ESTE UN SPORT STUDENŢESC!

Echipa a crescut o dată cu antrenorul. A debutat acum 7 ani în campionatul orăşenesc, a promovat apoi în categoria B şi iat-o acum, condusă de acelaşi antrenor, prof. Gheorghe Marcu, în prima divizie de baschet a ţării. Politehnica Braşov, căci despre ea este vorba, se numără printre echipele noastre studenţeşti cu reputaţie. L-am abordat de curînd pe tînărul ei antrenor, discuţia noastră nereferindu-se, însă, strict la ceea ce a realizat sau mai are de făcut formaţia studenţilor braşoveni, ci la cîteva probleme generale ale baschetului, sport atît de îndrăgit de studenţi. Deci...

— Consideraţi că întrecerile din divizia A şi-au pierdut din interes? Dacă este aşa, ce măsuri credeţi că trebuie luate pentru repopularea tribunelor?

— *Este adevărat că tot mai puţini spectatori vizionează meciurile de baschet. O singură explicaţie găsesc: concentrarea celor mai valoroşi jucători din ţară la echipele Dinamo şi Steaua. Spre exemplu, Dinamo a luat de la echipele studenţeşti pe Chivulescu, Săuca, Haneş, Albu; Steaua — pe Nosievici, Nicolescu, Tarău ş.a. S-a creat astfel o disproporţie evidentă între aceste două echipe şi restul, aşa că spectatorii ştiu dinainte că titlul naţional nu pot să şi-l dispute decît Dinamo şi Steaua.*

Baschetul şi-a pierdut din interes deoarece nu mai avem virtuozi de genul lui Nedef, Folbert sau Fodor, jucători care prin acţiunile lor subtile, spontane, făceau deliciul tribunelor. Avem, în schimb, echipe mai bine dotate fizic, cu jucători mai înalţi, cu o bună orientare tactică. Dar personalitatea actualilor jucători este mai puţin pusă în valoare, schemele de joc sînt adesea stereotipe şi, fireşte, duc la şablonizare. Pe de altă parte, cred că lipsa întîlnirilor internaţionale a contribuit din plin la stagnare. Calendarele noastre sînt sărace. Ar fi cazul ca federaţia să permită echipelor de club (aşa cum procedează forul de specialitate al handbalului) să contracteze întîlniri internaţionale cu echipe de peste hotare şi, cînd afirm aşa ceva, mă refer, desigur şi la cele universitare.

— Se ştie că baschetul se practică numai în sală, pe o perioadă destul de scurtă. Este posibilă o activitate competiţională (ne referim la meciurile din divizia A) şi în aer liber?

— *Baschetul e considerat un sport de sală, dar ţinînd seama că nu toate sălile noastre sînt corespunzătoare, cred că e necesară şi posibilă o activitate în aer liber. Avantajul este acela că perioada competiţională s-ar lungi în timp, iar meciurile ar atrage mai mulţi spectatori, avînd în vedere capacitatea sporită a tribunelor în aer liber. Meciurile de baschet, disputate afară, în nocturnă, să fie considerate ca un al treilea tur al campionatului, întocmai ca la handbal. Opinez pentru organizarea unor astfel de partide, dar numai pe terenuri asfaltate, întrucît zgura reduce spectaculozitatea jocului.*

— Consideraţi că sînt necesare un sistem competiţional şi un regulament de transferări specifice jocului de baschet?

— *Indiscutabil că e necesar un sistem competiţional specific jocului sub panouri. Baschetul e sportul care impune o organizare strictă a sistemului competiţional, necesită împărţirea echipelor pe categorii de vîrstă. Pe de altă parte, cred că e absolut necesar să se acorde o mare atenţie minibaschetului. Să nu se uite că în ţări în care acest sport e dezvoltat, competiţiile de „mini" dau campioni. Ar trebui ca şi la noi să existe o divizie la nivelul minibaschetului. Aceasta ar presupune pregătire continuă, întreceri săptămînale de la cele mai mici grupe de vîrstă. Un sistem de divizie la minibaschet ar fi mult mai util, cred, decît competiţiile amicale în vacanţe. În ceea ce priveşte transferările, trebuie să se ţină seama că marea majoritate a jucătorilor au fost sau sînt studenţi. E normal, deci, ca perioada de transferări să respecte structura anului şcolar. Actualul sistem competiţional dezavantajează echipele studenţeşti. Şi anul trecut, ca şi anul acesta, returul campionatului începe prea devreme, la două săptămîni după sesiunea de examene. În aceste condiţii, fireşte că studenţii nu se pot pregăti corespunzător. Ţinînd seama că în campionatul diviziei A 7 din cele 12 formaţii sînt studenţeşti, propun ca returul să înceapă mai tîrziu. Astfel, am putea echilibra cît de cît forţele şi s-ar spori şi interesul publicului*

Romeo CALARAŞANU

CU ANTRENOAREA EMERITĂ ELENA PETROVNA STEPANENKO, DESPRE PREZENTUL ŞI VIITORUL PATINAJULUI DE VITEZĂ

Elena Petrovna Stepanenko, antrenoare emerită, şefă a catedrei de patinaj viteză a Institutului central de cultură fizică din Moscova... Credem că această carte de vizită este suficientă pentru a-i fixa numele specialistei sovietice alături de cei mai renumiţi slujitori ai patinajului de viteză.

— Vă aflaţi pentru a doua oară în România. După cît ne amintim, prima oară aţi fost invitată în 1968 de forul nostru de resort pentru a conduce un curs de specializare cu antrenorii. Ce impresie v-au lăsat actualele lecţii ţinute recent cu tehnicienii noştri?

— *Şedinţele de lucru cu antrenorii dv au fost de fapt o continuare a cursului început acum doi ani, cînd am dezbătut probleme generale ale procesului de instruire. De data aceasta am ales o singură problemă, de o importanţă capitală şi anume formarea schimbului de mîine, mai precis pregătirea copiilor şi juniorilor.*

— Ce v-a determinat să vă opriţi la această temă?

— *Ştiu că federaţia română încearcă prin toate forţele şi mijloacele să pună bazele practicării patinajului viteză în mod organizat şi metodic. Ţinînd seama că în ţara dv acest sport se află încă în stadiu de pionierat, am sentimentul că alegerea formulei respective constituie o problemă primordială în acţiunea de creştere a viteziştilor de perspectivă.*

— V-au plăcut „elevii" de la Bucureşti?

— *Am văzut, în cadrul cursului oameni de toate vîrstele, antrenori pasionaţi de munca lor şi de sportul patinajului. Este evident că ei au studiat mult între timp. În discuţii majoritatea au contribuit la edificarea unor probleme de teorie şi practică şi împreună am stabilit, în procesul de formare a viitorilor performeri, următorul ciclu: 9—12 ani — învăţarea corectă a alunecării pe patine de viteză şi nu pe cele obişnuite, cum s-a procedat pînă în prezent, copiii rămînînd cu deprinderi greşite, la unii imposibil de corectat; 13—14 ani — însuşirea elementelor de tehnică şi 15—17 ani — desăvîrşirea pregătirii fizice şi tehnice, perioadă care marchează startul în concursurile speranţelor olimpice.*

— Acest ciclu corespunde ultimelor noutăţi mondiale în materie?

— *Da. Numai că în ţările europene dezvoltate în patinaj, cum ar fi Olanda, Norvegia, Suedia, R. F. a Germaniei, Uniunea Sovietică şi altele, care beneficiază de un număr corespunzător de piste artificiale, ciclul este mai scurt. Apoi, se ştie că în căutarea modalităţilor de corectare a recordurilor lumii, incredibile cîndva, se fac studii la care participă oameni de ştiinţă, deschizîndu-se de la un sezon la altul calea spre atingerea unor viteze mai mari în diferitele probe.*

— Să revenim la patinajul românesc. Posibilităţile care susţin concret dezvoltarea continuă a patinajului de viteză sînt încă limitate. Cum pot suplini tehnicienii noştri lipsa pistelor artificiale, care oferă, de regulă, 6—7 luni de gheaţă pe an?

— *E o muncă grea, în care deopotrivă antrenorii şi elevii lor nu-şi pot permite nici un fel de răgaz. După aprecierea mea, în condiţiile în care cea mai mare parte a pregătirilor se efectuează pe uscat, patinatorii fruntaşi trebuie să aibă doar o singură lună de odihnă, sau mai corect spus, o perioadă de vacanţă activă în care să-şi trateze eventualele traumatisme. Începătorii nu-şi pot îngădui nici un fel de odihnă, dacă vor să ajungă în elita marilor valori.*

Iată cîteva puncte de vedere la care subscriem integral.

Interviu realizat de **Tr. IOANIŢESCU**

Finalele copiilor înotători şi ale juniorilor săritori

În cursul acestei săptămîni, activitatea la nataţie va fi marcată de desfăşurarea a două finale de campionate naţionale. Este vorba, în primul rînd, de campionatul naţional de înot al copiilor, competiţie care se va desfăşura, de vineri pînă luni, la bazinul olimpic Dinamo. Se contează pe participarea a 400 de copii care îşi vor disputa întîietatea în fiecare zi de la ora 9,30 şi de la ora 17. Cealaltă întrecere va fi cea a săritorilor juniori care vor executa spectaculoasele salturi vineri, sîmbătă şi duminică, la ştrandul Tineretului, de la ora 10 şi de la ora 16. În ordine vor avea loc săriturile de la trambulina de 1 m (prima zi), platformă fete şi trambulină băieţi (ziua a doua), platformă băieţi şi trambulină fete (ziua a treia).

CAMPIONII DE SĂRITURI AI CAPITALEI

Cu prilejul etapei pe municipiul Bucureşti a campionatelor naţionale de sărituri pentru seniori, au fost înregistrate următoarele rezultate: **trambulina 1 m femei:** 1. Ecaterina Dumitriu (Şcolarul) 327,75 p, 2. Mariana Voinea (Şcolarul) 326,05 p, 3. Irinel Popescu (Şcolarul) 308,15 p; **bărbaţi:** 1. C. Nedelcu (Şcolarul) 445,95 p, 2. D. Nedelcu (Şcolarul) 348,90 p, 3. V. Nedelcu (Şcolarul) 334,40 p; **trambulina 3 m femei:** 1. Voinea 349,35 p, 2. Popescu 328,60 p, 3. Dumitriu 311,85 p; **bărbaţi:** 1. C. Nedelcu 469,30 p, 2. I. Ilieş (Progresul) 428,90 p, 3. D. Nedelcu 370,50 p; **platformă femei:** 1. Dumitriu 267,40 p, 2. Voinea 215,90 p, 3. Popescu 203,35 p; **bărbaţi:** 1. C. Nedelcu 429,10 p, 2. Ilieş 414,15 p, 3. D. Nedelcu 257,50 p; **combinată femei:** 1. Dumitriu, 2. Voinea, 3. Popescu; **bărbaţi:** 1. C. Nedelcu, 2. D. Nedelcu, 3. V. Nedelcu.

Lapoviţă pe Semenic, 5 grade la Reşiţa

În vreme ce pe Semenic cădea lapoviţă, la Reşiţa mercurul termometrelor nu s-a ridicat peste plus 5 grade, iar ploaia nu a contenit nici în ultima zi a concursului republican de înot al şcolilor sportive. În aceste condiţii, eforturile tinerilor sportivi nu au fost încununate de performanţele la care ne aşteptam iniţial. Nici un record, totuşi cîteva rezultate remarcabile aşa cum s-a petrecut, de altfel, în fiecare din aceste zile friguroase. Să amintim de pildă de 2:19,4 înregistrate de Wetternek la 200 m liber băieţi 13—14 ani, 2:08,2 la 200 m liber juniori (Miclăuş), 2:34,0 la 200 m mixt (Wetternek), 2:25,1 şi 2:25,4 (după o cursă infernală) la 200 m mixt juniori (Manolescu şi Ţurcanu), 1:31,3 şi 1:31,6 la 100 m bras fete categoria B (Winkler şi Moroşu).

Iată, însă, rezultatele: *200 m liber băieţi 13—14 ani:* Wetternek (Reşiţa) 2:19,4; Crăciun (Şc. sp. 1) 2:23,6; Sporea (Reşiţa) 2:25,4; *200 m liber juniori:* Miclăuş (Sibiu) 2:08,2; Rölik (Timişoara) 2:13,5; Potecsnik (Timişoara) 2:14,1; *200 m liber fete 13—14 ani:* Lungu (Şc. sp. 1) 2:36,3; Hluzin (Reşiţa) 2:36,4; Seild (Timişoara) 2:44,1; *200 m liber junioare:* Coroiu (Reşiţa) 2:29,4; Cehanzuc (Şc. sp. 2) 2:31,2; Höcher (Reşiţa) 2:36,5; *200 m mixt băieţi 13—14 ani:* Wetternek (Reşiţa) 2:34,0; Crăciun (Şc. sp. 1) 2:42,6; Horvath (Şc. sp. 1) 2:44,2; *200 m mixt juniori:* Manolescu (Şc. sp. 2) 2:25,1; Turcanu (Şc. sp. 2) 2:25,4; Movanu (Şc. sp. 2) 2:31,1; *100 m bras fete cat. B:* Winkler (Reşiţa) 1:31,3; Moroşu (Reşiţa) 1:31,6; Faloba (Sibiu) 1:36,0; *100 m bras băieţi 11—12 ani:* Crahmaliuc (Ploieşti) 1:34,0; Paulescu (Şc. sp. 1) 1:35,1; Ginju (Sibiu) 1:37,1; *4 × 100 m mixt junioare:* Reşiţa 5:12,9.

A. RUDEANU
— coresp. —

„Coeziunea a contribuit la reuşitele noastre"

(Urmare din pag. 1)

şi a Aureliei Căunei v-a pus probleme deosebite?

— *Am ştiut despre aceasta cu destul timp înainte, pentru a putea să ne luăm măsurile de rigoare. De fapt, existenţa mai multor formule de echipă, credem că ne scuteşte de prea multe emoţii. Absenţe mai mult sau mai puţin fortuite se pot ivi oricînd şi, pentru a le preîntîmpina, firesc, avem la dispoziţie diferite scheme.*

— Dacă ar fi să faceţi menţiuni speciale, pe cine aţi aminti?

— *Există un număr de 10 jucătoare, care pot face oricînd faţă unor confruntări tari. Dar credem că ar fi nejust să facem remarcări individuale, deoarece schemele tactice preconizate duc la formarea unor ansambluri unitare, în care un compartiment depinde de altul.*

— La acest turneu a fost prima dată cînd aţi susţinut trei jocuri în trei zile. A fost dificil?

— *Şi — mai trebuie să adăugăm noi — cîte cinci seturi la fiecare meci. A fost, fără îndoială, mai dificil, dar ne-a dat posibilitatea să vedem că dispunem de un potenţial fizic şi valoric capabil să facă faţă unei solicitări intense.*

— Ce alte elemente vi se par determinante ale succeselor obţinute pînă acum?

— *Trebuie să spunem că există o altă atmosferă în echipă, de înţelegere, de ajutor reciproc, de încredere în forţele proprii şi această coeziune, ni se pare, a contribuit din plin la reuşitele noastre.*

— Adversarele de la Katowice au prezentat noutăţi în jocul lor?

— *Nu ni s-a părut că au fost noutăţi. Fiecare echipă a fost reprezentanta şcolii din ţara respectivă. Voleibalistele germane joacă cu pase înalte, cele poloneze — în paranteză fie spus, un adversar deosebit de tenace şi greu de depăşit — încearcă un joc rapid, combinaţii cu pase scurte şi întinse, care însă nu le reuşesc întotdeauna iar jucătoarele cehoslovace formează aceeaşi echipă solidă, fiind posesoare ale unui remarcabil joc tehnic şi tactic individual.*

Să încercăm acum să aflăm şi opiniile antrenorului secund, prof. N. HUMĂ:

— În perioada cît aţi participat la turneul din Polonia, au avut loc tragerile la sorţi pentru C.M. Acceptînd ca sigură calificarea, ce ne puteţi spune despre şansele din serii?

— *Amîndouă seriile sînt foarte grele. Rămîne de văzut în care vom juca. Dacă vom intra în prima serie, adversarele cele mai valoroase vor fi, desigur, Bulgaria şi R.D. Germană, dacă însă vom participa la jocurile seriei a treia vom avea de înfruntat puternicele garnituri ale R.P.D. Coreene, Poloniei şi S.U.A. Despre aceasta din urmă am auzit multe lucruri contradictorii, aşa că preferăm s-o trecem printre adversarii „grei" decît să avem vreo surpriză.*

— Ce obiective aveţi în plan pentru următoarea perioadă?

— *Pregătirea turneului de la Constanţa ce se va desfăşura între 4 şi 11 august, pe care o vom face la Piatra Neamţ. La turneu vor participa Polonia, Cehoslovacia, R.D. Germană, Ungaria, Italia şi, bineînţeles, noi.*

— Ce alte impresii aţi dori să ne mai împărtăşiţi?

— *Una singură, referitoare la gazde. Ne-am bucurat de o ospitalitate deosebită. Publicul — care a umplut în fiecare zi sala pînă la refuz — a fost foarte obiectiv. Şi nu uitaţi că noi le-am învins în meciul decisiv echipa favorită.*

Am încheiat discuţia cu cei doi antrenori ai lotului nostru naţional urîndu-le succes la confruntările viitoare şi promiţîndu-le o nouă discuţie înaintea începerii campionatelor mondiale.

ECOURI LA „MINI-VOLEI"

Pledoaria pe care articolul **„O iniţiativă interesantă: mini-voleiul!"** (apărut în coloanele ziarului nostru sub semnătura prof. Cornelia Ghibu) o făcea pentru introducerea mini-voleiului a stîrnit un viu ecou în rîndul specialiştilor. Dintre scrisorile pe această temă sosite la redacţie, ni s-au părut mai semnificative cele expediate de prof. Maria Săvinescu (Şc. sp. P. Neamţ) şi de Alexandru Răducu, „vechi slujitor al voleiului", cum se autodefineşte, preşedintele secţiei de la Petrolul Ploieşti.

„Părerea unor specialişti — spune prof. M. SĂVINESCU — că învăţarea voleiului este mai greoaie decît a altor jocuri sportive s-a format, desigur, în condiţiile folosirii la grupele de copii a unor mingi grele, neadecvate vîrstei acestora. Iată de ce — menţionează corespondenta noastră — **profesorii nu trebuie să uite că este vorba de nişte copii, să nu ignoreze mingea lor uşoară din material plastic folosind mingi obişnuite, inadecvate pentru vîrsta lor."** Bazîndu-se pe un experiment de iniţiere a unor fetiţe de 9—10 ani, experiment început în 1968 la Şc. sp. P. Neamţ, prof. M. Săvinescu dă cîteva sugestii argumentate: **încadrarea în cele 3 grupe de vîrstă: 9—10, 11—12 şi 13—14 ani să nu fie rigidă, ci să dea posibilitatea promovării elementelor talentate într-o categorie superioară de vîrstă şi, deci, de pregătire, putînd să participe în concursuri la grupe avansate;** în privinţa dimensiunilor terenului, este de părere că sînt indicate terenuri mai mari decît cele propuse în articolul citat, şi anume: 12/6 m la grupa 9—10 ani, 16/8 m la 11—12 ani şi 18/9 m la 13—14 ani. Argumentele: marea capacitate de mişcare a copiilor, tendinţa lor spre executarea paselor întinse (fără boltă), ceea ce necesită distanţe mai mari între ei. La grupa 13—14 ani terenul trebuie să fie cel normal, pentru a da posibilitatea copiilor să folosească lovitura de atac. Este vîrsta la care acest procedeu trebuie să fie învăţat. Şi, cum atacul lor este de regulă „lung", prin micşorarea terenului apare riscul ca tinerii să evite lovitura de atac din teama de a nu trimite mingea afară.

În scrisoarea sa, **ALEXANDRU RĂDUCU** spune printre altele: „sînt convins că, în scurt timp această competiţie (mini-voleiul — n.n.) ca şi divizia şcolară şi de juniori — îşi va dovedi cu prisosinţă necesitatea. Pentru că, pe lîngă faptul că ar satisface dorinţele caracteristice copiilor, ar servi ca pepinieră pentru divizia şcolară, ale cărei echipe vor avea deja componenţi iniţiaţi".

După părerea sa, sînt necesare doar două grupe de vîrstă (11—12 şi 13—14 ani) propriu-zise şi o a treia (9—10 ani) în cadrul căreia să se facă numai elementele de atletism necesare în jocul de volei; terenul să fie proporţional redus (păstrînd forma pătrată a jumătăţilor sale pentru a nu se deforma imaginea lui adevărată; să se păstreze linia de centru pentru a-i obişnui pe copii să nu încalce regulile jocului (depăşiri, atingeri de fileu); mingea folosită să fie cea actuală la dimensiuni minime (gr. 13—14 ani), cea de gumă sau plastic, apoi una din piele de dimensiunile celei de handbal (gr. 11—12 ani); jocurile să se desfăşoare în trei seturi obligatorii, dar în timp limitat (12 minute setul, la grupa mare şi 10 minute, la cea mică), pentru a nu se abuza de posibilităţile de efort şi de răbdarea copiilor.

Sînt cîteva sugestii la... sugestiile date de prof. C. Ghibu în ziarul nostru şi care merită — credem — a fi studiate la întrunirea celor ce pregătesc startul mini-voleiului.

A. B.

DE LA PROGRESUL LA C.S.Ş.

(Urmare din pag. 1)

de paradox ostentativ al strălucirii de odinioară a antrenorului emerit de astăzi, aflat aici, zi de zi, cu copiii, la „împărtăşania" nobilei arte.

După suma curioşilor prezenţi la antrenament — doi juniori — am înţeles că maestrul Lucian are de ce să fie trist. De multă vreme cei cîţiva metri — pe care cu greu îi putem numi „pătraţi" — sînt împărţiţi milimetric cu ceilalţi trei antrenori (Traian Ogrinjeanu, Ion Dumitru şi Toma Rădulescu). Noi selecţii nu pot face pentru că n-au unde să-i adune pe cei aleşi, iar la mulţi din cei vechi, povestea educaţiei voinţei prin condiţii spartane — care a dat roade cu Aurel Dumitrescu — nu mai foloseşte la nimic. Secţia de seniori — de care răspunde — supravieţuieşte doar prin numele unui singur sportiv: Constantin Stanef. Sportivul acesta, însă, neavînd de ales, îşi desăvîrşeşte virtuţile în sala Rapidului, cu primul său dascăl, Tedy Niculescu. Judecînd după timpul ce s-a scurs de la promisiunile referitoare la darea în funcţiune a noii săli, scepticismul desăvîrşit al antrenorului emerit Lucian Popescu ni s-a părut întemeiat.

În sala de la Giuleşti, un antipod al primei în materie de spaţiu, curăţenie şi instrumentar, l-am întîlnit pe vechiul şi eternul prieten al copiilor îndrăgostiţi de box, Mihai Fulea. Regăsind la el aceeaşi meticulozitate în corectări, aceeaşi claritate în explicaţii, aceeaşi căldură şi calm în vocea-i guturală, am simţit regretul — împărtăşit şi de el — că în curînd vîrsta pensionării îl va îndepărta de ring...

Luca Romano ne face cunoscut programul seniorilor pînă la începerea maratonului din toamnă. Paisprezece sportivi, paisprezece zile de tabără la Eforie. ...I. Mageri, Gh. Bădoi, A. Bădică, P. Cojocaru, V. Diaconescu, V. Tecuceanu, C. Stanef... Iar Stanef! De cîteva luni, numele acestui „rătăcit" şi „tolerat" la Rapid, ne chinuieşte: al cui este el de fapt? Pentru cine va lupta şi cine-i va sta în colţ? Va evolua pentru Progresul pregătit de Rapid? Va sta în colţul Progresului antrenorul Rapidului? Cheltuielile Rapidului cu taberele, cu deplasările la competiţii, cu pregătirile se decontează cumva la... Progresul? Poate ar trebui făcut ceva pentru sportivul acesta, care, de curînd a fost revelaţia echipei noastre la Balcaniada de la Varna — cînd campionul Europei, Aurel Dumitrescu fusese îngenunchiat.

Şi iar ne întrebăm: pe panoul de onoare al căruia dintre cele două cluburi a fost aşezată fotografia proaspătului campion balcanic Constantin Stanef? Cine poate şi de datoria cui este să curme această tristă şi paradoxală poveste? Federaţia noastră de specialitate, care îl foloseşte în echipa naţională, nu are nimic de spus?

Dar, să revenim. După cum ne-a relatat Luca Romano, deocamdată n-au început pregătirile speciale pentru campionatul de seniori. Ele vor începe după cele două săptămîni de tabără. Poate este bine, poate va fi tîrziu. În fond, după cum ne spunea, antrenamente face şi acum. Atacul poziţiilor din toamnă îl vor începe imediat după tabără.

Cînd poposeam la Steaua, 9 dintre sportivii de bază erau angrenaţi în lotul reprezentativ, iar alţi doi într-o competiţie la Constanţa. L-am găsit pe antrenorul Ion Chiriac la o „miuţă" de baschet, împreună cu cîţiva sportivi, între care şi „scutitul" Aurel Dumitrescu, „suspendatul" Gheorghe Chivăr şi „neînţelesul" Gheorghe Puşcaş. Văzîndu-ne, a renunţat la plăcerea de a gusta şotiile lui Aurică, devenind, ca întotdeauna, o gazdă amabilă, şi, după cum ne spunea, „interlocutor pe cîtă vreme dorim şi în orice problemă". Am aflat astfel că în perioada actuală se lucrează intens la perfecţionarea tehnico-tactică. Sute şi mii de repetări la fiecare antrenament. Tot după o scurtă vacanţă va începe şi atacarea pregătirii speciale pentru „naţionale". Un amănunt: la finalele din acest an, clubul Steaua va fi reprezentat de peste 20 de pugilişti!!

La Voinţa, Sandu Ion terminase un antrenament ceva mai „tare" decît ne aşteptam. Aflăm, însă, că deocamdată, Voinţa se află în faţa unor competiţii de verificare pentru alcătuirea unui lot al UCECOM. Observînd interesul nostru pentru instalaţiile din sală, — de multă vreme devenite inutile şi irecuperabile —, simte nevoia unei explicaţii: „În curînd se va schimba faţa acestei săli. Cînd vom fi în tabără, sala va intra în reparaţii".

Şi, ca şi la ceilalţi, atacarea campionatului va începe după tabără.

Pentru că o cronică recentă a unei gale din Giuleşti evidenţia evoluţia unor sportivi — între care şi cîţiva seniori — ai Clubului sportiv şcolar, am încheiat raidul nostru la stadionul Tineretului. La o oră matinală, undeva, la umbra unor pini, profesorul Marin Diaconescu începuse antrenamentul. Îl găsim în plin efort, ud leoarcă, într-un exerciţiu de lecţii la mănuşi cu George Agapşa (finalist al campionatelor de juniori din acest an). Îmi reamintesc rezultatul său menţionat în cronica ultimei gale: învinsese prin k.o. Au trecut, pe rînd, încă vreo 7 prin acest exerciţiu, încît, la terminare, îmi întinsese o mînă tremurîndă, de parcă n-ar fi fost a unui om sănătos... Parcă jenat, ne spuse că după 5 reprize de acestea nu este în stare să semneze. După o scurtă pauză reluă: „cîţiva din ei lovesc al dracului de tare!"

Am aflat, apoi, că sînt cîţiva care abia au ieşit din juniorat, şi, pentru că au fost formaţi aici, clubul îi menţine mai departe. Evoluţia lor este promiţătoare. Marile sale speranţe sînt Gheorghe Stroe şi studentul în arhitectură Loredan Tranulis. Nu i-am putut vedea, pentru că au un program Preocupări actuale? Evident, separat de cel al juniorilor. tot tehnica.

Am renunţat la vizitarea dinamoviştilor, cunoscînd faptul că majoritatea sportivilor din Ştefan cel Mare sînt angrenaţi în competiţii şi în lot.

★

Sinteza este facilă. Peste tot tehnică, tehnică, tehnică. Problema confruntărilor din toamnă reprezintă încă un obiectiv îndepărtat.

Să fie oare chiar aşa de îndepărtat?

Preocuparea pentru cizelarea procedeelor tehnice în boxul nostru este salutară, dar, ne gîndim că avem încă mulţi pugilişti care o duc relativ bine cu tehnica, nu însă şi cu pregătirea fizică. Să nu uităm că boxul nu cere numai rezistenţă, ci în special rezistenţă în regim de viteză, calitate ce se pregăteşte mai dificil şi în timp mai îndelungat. Taberele trebuie să fie nu numai destindere şi confort psihic rezultat din nemişcare, ci mijloc de pregătire care prin forma diferită de mişcare odihneşte, deconectează.